ARCHIVES HISTORIQUES DE LA COMMISSION

COLLECTION RELIEE DES DOCUMENTS "COM"

COM (81)429

Vol. 1981/0134

Historical Archives of the European Commission

Disclaimer

Conformément au règlement (CEE, Euratom) n° 354/83 du Conseil du 1er février 1983 concernant l'ouverture au public des archives historiques de la Communauté économique européenne et de la Communauté européenne de l'énergie atomique (JO L 43 du 15.2.1983, p. 1), tel que modifié par le règlement (CE, Euratom) n° 1700/2003 du 22 septembre 2003 (JO L 243 du 27.9.2003, p. 1), ce dossier est ouvert au public. Le cas échéant, les documents classifiés présents dans ce dossier ont été déclassifiés conformément à l'article 5 dudit règlement.

In accordance with Council Regulation (EEC, Euratom) No 354/83 of 1 February 1983 concerning the opening to the public of the historical archives of the European Economic Community and the European Atomic Energy Community (OJ L 43, 15.2.1983, p. 1), as amended by Regulation (EC, Euratom) No 1700/2003 of 22 September 2003 (OJ L 243, 27.9.2003, p. 1), this file is open to the public. Where necessary, classified documents in this file have been declassified in conformity with Article 5 of the aforementioned regulation.

In Übereinstimmung mit der Verordnung (EWG, Euratom) Nr. 354/83 des Rates vom 1. Februar 1983 über die Freigabe der historischen Archive der Europäischen Wirtschaftsgemeinschaft und der Europäischen Atomgemeinschaft (ABl. L 43 vom 15.2.1983, S. 1), geändert durch die Verordnung (EG, Euratom) Nr. 1700/2003 vom 22. September 2003 (ABl. L 243 vom 27.9.2003, S. 1), ist diese Datei der Öffentlichkeit zugänglich. Soweit erforderlich, wurden die Verschlusssachen in dieser Datei in Übereinstimmung mit Artikel 5 der genannten Verordnung freigegeben.

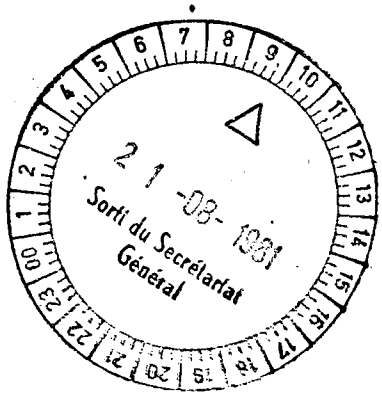
KOMMISSIONEN FOR DE EUROPAEISKE FAELLESSKABER

COM(81) 429 endelig udg

Bruxelles, 19 august 1981

FORHANDLING AF RAMMEAFTALER OM FLERÅRIG LEVERING AF LAND-BRUGSPRODUKTER

(Meddelelse fra Kommissionen til Rådet)

Da der er betydelig interesse både i og uden for Fællesskabet for rammeaftaler om flerårig levering af landbrugsprodukter, forhandlet mellem Fællesskabet og tredjelande, har Kommissionen i sit dokument "Betragtninger over den fælles landbrugspolitik" (KOM(80)800) samt i sin rapport vedrørende mandatet af 30. maj 1980 (KOM(81)3000 endelig udg.) anbefalet dette instrument som et af de nye tiltag inden for landbrugspolitikken.

Formålet med denne meddelelse er at konkretisere Kommissionens forslag.

1. Ønsket om større forsyningssikkerhed har fået visse tredjelande, der er kunder hos Fællesskabet, til at kræve bedre vilkår for de handelskontrakter, der indgås. Den nuværende eksportpolitik sætter ikke Fællesskabet i stand til på tilfredsstillende måde at imødegå en af de væsentligste bekymringer, som mange importlande, især udviklingslande, nærer, en bekymring, der i øvrigt vokser, efterhånden som det bliver vanskeligere at sikre deres voksende befolkninger fødevareforsyninger. Disse lande føler behov for at kunne planlægge deres egne forsyningspolitik på et mere forudsigeligt og pålideligt grundlag end det, Fællesskabet hidtil har kunnet byde dem.

   Kun hvis denne betingelse opfyldes, kan Fællesskabets leverancer af fødevarer finde deres plads i en virkelig politik eller strategi for forsyningssikkerhed (på såvel verdensplan som i de enkelte lande); Parlamentet har for nylig på ny udtrykt ønske om, at en sådan indsats for forsyningssikkerheden bliver iværksat; et tilsvarende ønske fremsatte Verdensfødevarerådet på sit møde i Novi-Sad.

2. Fællesskabets eksportpolitik på landbrugsområdet er for tiden baseret på et enkelt produktionsår med restitutionen som det vigtigste instrument til regulering af eksportmængder, destination og eksportpriser.

Eksportens størrelse i et år afhænger af en række faktorer, men især af produktionen, importen af de samme produkter eller substitutionsprodukter og behovet, som påvirkes af de naturgivne betingelser samt de vedtagne interne støtteforanstaltninger. Den er altså ikke afhængig af en isoleret teknisk afgørelse, men er resultatet af udbud og efterspørgsel på årsbasis i Fællesskabet, og den søges ikke fastholdt på et bestemt niveau ved en konsekvent lagerpolitik. Dette er en af de vigtigste årsager til, at størrelsen af Fællesskabets landbrugseksport, især hvad angår basisprodukter, varierer temmelig meget fra år til år, og at der endog sker udsving inden for det samme produktionsår.

Selv om der er tale om en prioritering af det interne marked, kan der ikke ses bort fra en række væsentlige ulemper: mangel på kontinuitet, der er nødvendig for at føre en sammenhængende eksportpolitik; vanskelighed ved at optimere eksportens tidspunkt, omfang og art; usikkerhed for handeler, der indgås af private inden for visse sektorer, som følge af udsvingene i de disponible mængder i Fællesskabet; vanskelighed ved på tredjelandsmarkeder at klare konkurrencen fra andre eksportører, der modtager en betydelig støtte fra deres regering, og som nyder godt af andre hjælpeforanstaltninger til en eksportpolitik, som Fællesskabets eksportører ikke råder over; større udgifter til restitutioner.

3. I erkendelse af, hvor vigtigt det er at have regler, der kan sikre pris- og forsyningsstabilitet på verdensmarkedet, har Fællesskabet allerede udarbejdet forskellige ordninger med henblik på at fjerne nogle af de usikkerhedsmomenter for verdenshandelen, som eksportørerne må kæmpe med under den nuværende eksportpolitik. Det er hovedsagelig sket i forvaltningskomiteerne, der f.eks. forudfastsætter restitutionerne og de monetære udligningsbeløb, differentierer restitutionen efter destination og anvender opgørelser for de enkelte produkter for at følge udviklingen i eksporten igennem et produktionsår.

Restitutionen, hvis mål er at bringe fællesskabsproduktets pris ned på verdensmarkedsniveau, og de dertil knyttede ordninger kan dog ikke alene udgøre en eksportpolitik for landbrugsprodukter, sådan som den gennemføres af vore handelspartnere.

Og hvilke forbedringer der end kan foretages i den praktiske gennemførelse, kan restitutionen ikke spille den samme rolle som de systemer og ordninger, der er indført i de andre eksportlande.

4. De statsstøttede instrumenter, som eksportørerne i de andre eksportlande råder over, er følgende: oprettelse af stødpudelagre med henblik på eksport; kortfristet, mellemfristet og langfristet kredit; rammeaftaler om flerårig levering af landbrugsprodukter og midler til eksportfremstød.

Nogle af disse ordninger findes allerede i Fællesskabet og dets medlemsstater, skønt de ikke anvendes på en sammenhængende måde. Den ordning, der især mangler i dag, og som i øvrigt har udviklet sig mere og mere i de seneste år i alle andre lande, er aftaler om flerårig levering af landbrugsprodukter.

5. Kommissionen ønsker at præcisere rækkevidden og indholdet af aftalerne om flerårig levering nærmere:

i) Kommissionen finder for det første, at Fællesskabets indgåelse af sådanne aftaler under ingen omstændigheder bør udgøre et kunstigt incitament til forøgelse af Fællesskabets landbrugsproduktion eller være begrundelse for en overskudsproduktion af landbrugsprodukter. I betragtning af de mængder, der er til rådighed for eksport i Fællesskabet, er der ingen risiko for en forøgelse af produktionen, også fordi produktionsniveauet i langt højere grad påvirkes af andre faktorer end den tillempede anvendelse af aftaler om flerårig levering.

Det eneste formål med at skabe forudsætninger for indgåelse af sådanne aftaler er at opnå en bedre regulering af den del af Fællesskabets landbrugseksport, som kan anses for at være disponibel, for mere effektivt at imødekomme visse køberlandes behov.

Under henvisning til bemærkningerne i "Rapport fra Kommissionen vedrørende mandatet af 30. maj 1980" og i tilknytning til de ovenfor anførte overvejelser erindrer Kommissionen om den betydning det vil have, at der føres en prispolitik, der går ud på "at tilnærme Fællesskabets priser til de største konkurrenters priser af hensyn til konkurrenceevnen", således at der kan gennemføres

en eksportpolitik for landbrugsprodukter uden ekstra omkostninger og eventuelt med besparelser for den bidragydende EF-borger.

ii) Fællesskabets anvendelse af rammeaftaler om flerårig levering af landbrugsprodukter bør hovedsagelig afhænge af:

- de anmodninger, som Fællesskabet har modtaget eller eventuelt vil modtage fra de importlande, der normalt har underskud i deres landbrugsproduktion, og som er kunder hos Fællesskabet;
- Fællesskabets landbrugsproduktion og af, hvor store mængder der er til rådighed for eksport, idet Kommissionen i den forbindelse ønsker at fremhæve, at de mængder, der kan omfattes af aftaler om flerårig levering, kun kan andrage en vis del af Fællesskabets eksport; endvidere understreger Kommissionen, at det ikke er dens hensigt at gøre rammeaftalerne til et almindeligt udbredt og priviligeret eksportinstrument og dermed udelukke alle de øvrige nødvendige tilpasninger af de eksisterende instrumenter;
- den afsætningsform, der anvendes i importlandet, da Fællesskabet ikke bør indgå aftaler om flerårig levering med private indkøbsselskaber eller ikke-statslige afsætningskontorer.

iii) Fællesskabets indgåelse af sådanne aftaler må naturligvis heller ikke indebære, at Fællesskabet træder i stedet for eksportørerne ved gennemførelsen af handelskontrakter, eller at det involveres mere i handelskredsløbet. Ved bevidst at vælge udtrykket "rammeaftale" vil Kommissionen opretholde den nuværende fordeling af opgaver og ansvar, idet eksportørerne bibeholder deres særlige rolle, og Fællesskabet bevarer sin nuværende kompetence.

iv) Det fremgår desuden af den erfaring og praksis, som kan iagttages hos de øvrige handelspartnere (USA, Australien, Canada osv.), at de langsigtede aftaler skal være så enkle og smidige som muligt. Bestemmelserne skal vedrøre arten af det eller de pågældende produkter, de samlede kvantitative og gensidige forpligtelser (salg og køb), varigheden, de bestemmelser, som de kontraherende parter har vedtaget for at sikre gennemførelsen af de indgåede forpligtelser, prisbetingelserne samt de nødvendige beskyttelsesklausuler.

- Med hensyn til prisbetingelserne skal der gøres to bemærkninger: på den ene side refereres der i de fleste aftaler, der indgås med tredjelande, kun til den gældende verdensmarkedspris, da det er hensigten, at leveringerne sker på så vidt muligt de samme betingelser som den normale handel[1]; på den anden side fastsættes der i almindelighed visse betalingsbestemmelser (kredit). Fællesskabet bør føre den samme almindelige politik.

  Specielt med hensyn til salg på kredit viser markedsundersøgelser, at denne form for salg er blevet langt mere udbredt i de senere år, og at det er en betingelse for indgåelse af leveringsaftaler med visse lande, at et sådant instrument indgår i aftalerne. Det ville være ønskeligt, om der kunne findes en EF-løsning, men dette vedrører i og for sig ikke spørgsmålet om rammeaftaler om leverancer. Indtil videre bør man søge at fremme en form for samarbejde mellem de organer i medlemsstaterne, der normalt varetager disse opgaver.

- Hvad angår de kvantitative forpligtelser kan der tænkes følgende løsning: for en periode på 3-5 år fastsættes en kvantitetsgaffel - med et minimum og et maksimum - hvor den endelige mængde, der skal leveres over 12 måneder inden for denne gaffel, bestemmes hvert år på et givet tidspunkt.

  Til det formål og ud fra samme betragtning er det nødvendigt, at rammeaftalerne indeholder en beskyttelsesklausul, der i tilfælde af mangel på disponible mængder frigør Fællesskabet fra forpligtelsen til at levere varer, såfremt forsyningssikkerheden på det interne marked er truet.

- Med hensyn til, hvilke produkter der kan omfattes af aftalerne, bør dette i hvert enkelt tilfælde afgøres under hensyntagen til Fællesskabets disponible eksportmængder og de pågældende tredjelandes behov og anmodninger.

---

1) Eksempelvis indeholder aftalen mellem USA og Kina af 20. oktober 1980 i artikel 1, stk. 3 følgende bestemmelse: "Purchases/sales of wheat and corn under this agreement will be made at market prices prevailing at the time of purchase and in accordance with normal commercial terms".

v) Som led i bestræbelserne på at opnå en forøget forsyningssikkerhed for levnedsmidler kunne de langsigtede aftaler om levering af landbrugsprodukter for visse udviklingslandes vedkommende, der modtager fødevarehjælp, kædes sammen med flerårige aftaler om denne hjælp.

vi) Når der med lande, som allerede har afsluttet en samarbejdsaftale med Fællesskabet, indgås rammeaftaler om levering af EF-landbrugsprodukter, kan disse aftaler betragtes som et middel i udviklingssamarbejdet.

6. Kommissionen finder, at rammeaftaler om levering af landbrugsprodukter af en sådan udformning ikke vil medføre nogen fundamental ændring i de nuværende systemer og ordninger samt i de procedurer, der er fastsat i forbindelse med de fælles markedsordninger. Det vil muligvis blive nødvendigt med ændringer som følge af særlige anmodninger fra ansøgerlandene. Hvis det bliver tilfældet vil Kommissionen fremsætte konkrete forslag om sådanne ændringer, således at de kan vedtages inden indgåelsen af de langfristede aftaler.

7. Det er Kommissionens opfattelse, at indførelse af rammeaftaler om flerårig levering efter ovenstående retningslinjer ikke skulle medføre forøgede udgifter for EF-budgettet og muligvis endda vil kunne nedbringe dem. Kommissionen vil på denne baggrund hvert år analysere de budgetmæssige konsekvenser af omkostningerne i forbindelse med disse kontrakter og meddele Rådet resultatet.

8. Kommissionen finder, at der på indeværende tidspunkt vil kunne føres udbytterige drøftelser om spørgsmålet vedrørende aftaler om flerårig levering af landbrugsprodukter.

I lyset af disse drøftelser i Rådet vil Kommissionen fortsætte sine overvejelser over ordninger og procedurer til gennemførelse af sådanne aftaler og vil i givet fald fremsætte forslag.